

TÔI LÀ AI ?

Ta Quang Hoang

Những ngày cuối Tháng Tư 1975, trong cơn hốt hoảng rất có thể sẽ có một cuộc “tắm máu” xảy ra khi cộng quân tiến vào Sài Gòn, tôi vội vã leo lên trực thăng, nhảy xuống tàu thuyền,... rời khỏi Việt Nam. Nếu may mắn, tôi mang được người thân đi theo cùng, còn nếu không, chỉ có mình tôi. Thứ gì thì thứ, tôi cần phải rời khỏi ngay nơi cuộc chiến đang đến hồi kết cuộc mà những người “chống cộng” như tôi chắc chắn không có cơ may sống sót trong cuộc “tắm máu” đó. Tôi phải đi! Tôi phải đào thoát! ***Tôi là một trong số 120.000 người “di tản buồn”!***

Những năm tháng tiếp sau 1975 cho đến những năm đầu 1980, nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội cho thi hành đại chính sách “CÀO BẰNG”, cào hết mọi thứ trong Miền Nam ra Miền Bắc sao cho bằng với “Miền Bắc Xã hội Chủ nghĩa” mà các “đỉnh cao trí tuệ” đã dày công xây dựng trong suốt 30 năm (1945-1975)! Thế là, tài sản của người dân Miền Nam bị trấn lột (qua tịch thu, đổi tiền,...), bị đẩy ra khỏi thành phố đi lao động tay chân tại các vùng “kinh tế mới”, phải vào “chế độ hộ khẩu” xếp hàng lãnh phiếu để được mua lương thực theo tiêu chuẩn số người trong nhà (?), và đặc biệt hơn cả là hầu như gia đình nào cũng có thân nhân bị đưa vào các “Trại tập trung” từ Nam ra Bắc, giam giữ lâu dài để “tẩy não”(sic). Thế là, bằng mọi giá tôi phải đào thoát ra khỏi chế độ độc tài sặc máu đó qua đường vượt biên, vượt biển, bất chấp bao hiểm nguy đang rình rập nơi rừng sâu và biển khơi. ***Tôi là một trong hơn một triệu người “vượt biên, vượt biển” đi tìm Tự Do!***

Năm 1990 và nhiều năm tiếp theo, sau bao năm tháng bị tù đầy khổ sai trong các trại tập trung của cộng sản được dựng lên khắp nơi từ Nam ra Bắc, trong hình hài thân tàn ma dại, tôi được cho về đoàn tụ với vợ con. Nhưng rồi, nhờ có sự can thiệp của chính phủ Mỹ, tôi được cùng gia đình rời khỏi “Việt Nam Xã hội Chủ nghĩa” đi định cư tại Hoa Kỳ hay tại một quốc gia Tự Do khác qua “Chương Trình H.O.” để xây dựng lại cuộc đời. ***Tôi là một trong số 300.000 người “H.O.” ra đi muôn màng!***

Cho dù tôi là một người “di tản buồn”, là một người “vượt biên, vượt biển”, hay là một người “H.O.”, khi quyết định rời khỏi Việt Nam, là tôi đã có một sự lựa chọn rõ ràng, minh bạch, và dứt khoát: không chấp nhận sống trong một chế độ cộng sản vô thần, độc tài, sặc máu, công an trị. Tuy không nói ra nhưng từ trong tận đáy lòng, tôi đã khắc sâu một lời hứa nguyện với chính bản thân mình rằng ngày nào cộng sản còn ngự trị trên quê hương, ngày đó nhất quyết không trở về.

Nhưng tôi yêu Quê Hương - Tổ Quốc - Dân Tộc tôi. Không ai mà không có cội nguồn! Hành diện, tự hào về nó, và cũng có bốn phận với nó, dù chỉ là một phần rất nhỏ. Tôi đã là một kẻ hèn nhát khi vội vã tìm đường đào thoát vào ngày rời xa quê hương, khi chỉ biết nghĩ đến bản thân và gia đình mình, mặc cho điều gì đang xảy đến cho Tổ Quốc, đồng bào tôi; và tôi sẽ là một kẻ đáng khinh bỉ hơn nữa nếu tôi chẳng làm gì hết khi ra đến hải ngoại này, nhất là khi bọn

cộng sản cầm quyền đang mưu toan buôn dân, bán nước cho ngoại bang để đổi lấy việc được duy trì quyền lực và thỏa mãn túi tham vô đáy của chúng.

Thế cho nên, ngay từ những ngày đầu mới đến định cư nơi miền đất Tự Do, tuy còn phải bận tâm lo lắng từng bước tổ chức lại cuộc sống cho bản thân và gia đình, tôi cũng không quên nhanh chóng tham gia vào các tổ chức, đoàn thể đấu tranh của Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại để đòi Tự Do–Dân Chủ–Nhân Quyền cho quê nhà. Chẳng những hăng hái tham gia, luôn đi hàng đầu, mà đôi khi tôi còn hơi quá khích nữa, ai có quan điểm “lừng khừng” hay không giống mình đều bị tôi đội cho một cái “nón cối”(!). Tất cả chỉ vì trong tôi còn đang nặng trĩu mối thù hận bản thân bị đày đọa bao năm trong các trại tù khổ sai, nhiều người thân của tôi bị cộng sản sát hại, và tài sản thì bị cướp đoạt.

Cũng ở nơi miền đất Tự Do này, trong những năm đầu tiên tuy cuộc sống chưa có gì ổn định, còn bao nhiêu điều phải lo nghĩ, giải quyết, nhưng tôi đã không quên chắt chiu, dành dụm mua từng gói quà gói về cho những người thân còn ở lại quê nhà, tuy chẳng đáng là bao nhưng trong đó chan chứa biết bao nghĩa tình, nước mắt, và ước mơ!

Trong bài ca *“Một chút quà cho quê hương”* viết năm 1978, Việt Dũng đã nói lên tâm tình đó thay cho hàng triệu người Việt trong những năm đầu đi tỵ nạn cộng sản:

*“...Gởi về cho mẹ dăm gói trà xanh
“Mẹ pha cho con nước mắt đã khô cần.
“Con gởi về cho cha một manh áo trắng
“Cha mặc một lần khi ra pháp trường phơi thây!
“Gởi về Việt Nam nước mắt đọng đây.
“Mơ ước một ngày quê hương sẽ thanh bình...”*

Rồi những năm đầu thập niên 80, khi nghe nói có những tổ chức bí mật (?) đưa người từ hải ngoại về lập “chiến khu” ở quê nhà để chiến đấu lâu dài với cộng sản, tôi không cần phải suy nghĩ lâu và tìm đến ghi tên. Điều này làm tôi nhớ lại một lời ca đây hào hùng của người bạn tù tên Nguyễn Văn Hồng, người đã bị bọn cai ngục dùng cực hình tra tấn cho đến chết chỉ vì anh đã hiên ngang hô to *“Đả đảo cộng sản”* để phản đối Ban giám thị trại, trước sự chứng kiến của hơn hai ngàn anh em bạn tù vào năm 1980, khi chúng tôi còn bị giam chung trong một trại tập trung tại Miền Bắc:

*“Này em, ta không quên đâu những ngày tù tội
“Này em, ta không quên đâu những ngày tăm tối
“Này em, ta không quên đâu những ngày nhục nhằn
“Này em, ta không quên đâu mối thù muôn đời!
“Và dù không là gì cả, cũng xin làm đôi giày dũng sĩ, trở về dẫm nát tim kẻ thù!
.....
“Cho tôi xin một lần gục ngã
“Cho em tôi muôn đời ngẩng mặt!
“Cho tôi xin một lần được chết
“Cho em tôi muôn đời thên thưng!
“Và dù không là gì cả, cũng xin làm đôi giày dũng sĩ, trở về dẫm nát tim kẻ thù!”*

Thật là hào hùng! Thật là nghĩa khí! Chi vì trong tôi, lòng nhiệt huyết vẫn dư đầy!...

.....

... Thời gian tiếp tục trôi nhanh. Tôi - người đến trước - đã tròn 35 năm. Tôi - người đến sau - cũng đã được 15 năm rồi đâu có ít! Trong từng ấy năm dài, gia đình tôi đã từng bước ổn định; công việc tôi làm tuy lương không cao, phải làm việc vất vả, nhưng cũng thu vén nuôi được con cái đến tuổi trưởng thành, đỗ đạt và có sự nghiệp; những thân nhân ruột thịt cũng đã lần lượt được bảo lãnh qua đoàn tụ...

Tóc của tôi đã bắt đầu thưa và chuyển màu, đôi mắt không còn tinh tế, phản ứng cũng đã có phần chậm chạp. Tôi đang bước dần vào tuổi già. Ngẫm lại, đối với gia đình, người thân, tôi coi như đã làm tròn, có đôi phần hãnh diện nữa là khác. Hồi mới qua, chân ướt chân ráo, cái gì cũng xa lạ, tiếng nước người chưa thông, phải làm cu-li. Nay thì mọi thứ đều có, tuy không nổi bật nhưng cũng chẳng kém ai, nhà cửa khang trang, con cái học hành xuất sắc, đồ bằng cấp cao, lương bổng nhiều. Tôi nay đã có thể yên tâm về hưu “hưởng phước”!

Đối với gia đình là vậy, còn đối với quê hương thì sao? – Từ khi ý nguyện theo Tổ chức bí mật (?) để về Việt Nam lập “chiến khu” không thực hiện được, tôi vẫn còn tham gia các hoạt động “chống cộng” của Cộng Đồng Người Việt Hải ngoại. Nhưng sự hăng hái, nhiệt tâm trong tôi sao không còn như thuở ban đầu khi mới qua định cư? Tôi cũng thường có mặt tại các buổi hội thảo, biểu tình, đêm thắp nến, v.v... để lên án cộng sản và cầu nguyện cho quê hương, nhưng không còn ở hàng đầu mà là ở phía sau, lẫn trong đám đông, và không muốn được chụp hình đưa lên mặt báo chí như trước nữa. Ngay cả khi gặp những người thân quen hay bạn tù cũ tôi cũng né tránh không muốn chào hỏi, chuyện trò tại những nơi chốn như thế này....

Điều gì đã xảy ra với tôi? - Thật ra là tôi đã có sự chuyển đổi trong cách nghĩ, cách nói, và cách hành động. Tôi tự biện minh là đất nước ngày nay đã có nhiều đổi mới, thế hệ lãnh đạo mới của Hà Nội không có dính dáng nhiều đến các tội ác chiến tranh của thế hệ cũ, lại có chủ trương cởi mở để tìm đường hòa nhập vào cộng đồng chung của thế giới, và đã có quan hệ ngoại giao với hầu hết các quốc gia nơi đang có nhiều người Việt định cư, v.v... Vì vậy việc đấu tranh đòi Tự Do–Dân Chủ–Nhân Quyền, và toàn vẹn lãnh thổ cho quê hương phải là công việc lâu dài của nhiều thế hệ và với một đường lối uyển chuyển hơn, dựa theo đường lối chủ trương của quốc gia tôi đang định cư (?). Đây là một vấn đề trọng đại, liên quan nhiều đến lãnh vực pháp lý và ngoại giao; có thiện chí không chưa đủ mà phải rành rẽ về công pháp quốc tế nữa. Tôi chỉ là một cá nhân bình thường và cũng đã bước vào tuổi xế chiều, có thể lùi ra sau nghỉ ngơi và nhường bước cho các thế hệ trẻ tiếp nối (sic).

Thời gian lại tiếp tục trôi. Khi đã bước vào tuổi già thời gian trôi qua hình như có vẻ nhanh hơn! Con cái đều đã thành danh và muốn trả hiếu. Chúng đưa tiền để tôi đi du lịch đó đây cho biết, cho bỏ những ngày vất vả thuở ban đầu. Sau vài lần “đi tour” do các văn phòng du lịch đứng ra tổ chức, tuy có thấy xứ người văn minh, cao đẹp thật đấy, nhưng lúc nào cũng bị người trưởng đoàn thúc dục đi nhanh để giữ đúng chương trình (?), nên chỉ biết ngó, chụp vài tấm

hình kỷ niệm vậy thôi. Chẳng có gì vui mà lại tốn quá nhiều tiền, dù là tiền của các con cho, nên rồi tôi cũng thấy chán.

Có mấy người bạn về Việt Nam qua kể lại, quê nhà nay đã có nhiều đổi mới, thành phố phát triển, có nhiều trung tâm du lịch giải trí vui chơi khắp nơi, và nhất là có thể tự do đi lại khắp nước mà không gặp sự phiền phức nào (?). Nghe những lời bạn bè kể mùi tai, lại thêm bản thân có “lập trường xét lại”, tôi nghĩ đến một chuyến về quê hương để thăm viếng mồ mã tổ tiên, chào thăm họ hàng, bạn bè cũ, và du lịch các thắng cảnh của đất nước. Tôi tự thuyết phục, mình là người Việt Nam, biết rõ đất nước, lịch sử của Tổ Tiên mình là một điều nên làm khi còn có cơ hội, mai này khi tuổi già thật sự đến, có muốn cũng chẳng làm được. “Lực bất tòng tâm”!. Bao nhiêu năm nơi xứ người “đi cày” hai ba job vất vả, dành dụm được tí tiền, nay về già phải hưởng chứ?. Tôi đến thế gian trần trường, qua miền đất Tự Do này với bàn tay trắng, và ngày trở về với cát bụi cũng sẽ không mang được gì theo. Tôi phải hưởng trước khi quá muộn, và lại, các con tôi cũng khuyến khích và đưa thêm tiền bạc để chi dùng.

Về thăm quê hương, chẳng những được biết thêm về đất nước, quê nhà, mà tôi còn có dịp để “nở” nữa. Bản thân tôi làm cu-li thì phải dấu kín, nhưng các con của tôi có nhiều điều đáng để được khoe lắm chứ! Có ai mà không hãnh diện về con cái mình? Khổ nỗi bên này khoe với bạn bè thì bị “đụng hàng”, nhà nào mà chẳng có con cháu đồ kỹ sư, nha sĩ, dược sĩ, bác sĩ,... chưa kể con cái nhiều người còn có bằng cấp cao hơn, xuất thân từ những trường Đại học danh tiếng, song họ chẳng bao giờ phô trương, và đang âm thầm hoạt động trong các lãnh vực khoa học, nghiên cứu, đóng góp vào sự phồn thịnh và an ninh của xứ sở đã từng cưu mang họ . Chỉ về Việt Nam thì mới có thể “nở” về con cái của mình được, mà có thiệt hại gì đến ai?

Tôi còn là một thi sĩ, một văn sĩ “nghiep du”. Một chuyến về Việt Nam sẽ cho tôi nhiều cảm hứng viết lên những bài thơ, hay một thiên “hồi ký đặc biệt”, ghi lại từng hình ảnh, cảm nghĩ trên mỗi chặng đường chân của ‘hành trình xuyên Việt’ (?) để khi ra lại hải ngoại gởi đăng báo. Nhiều người đã làm như thế nên chắc sẽ không ai phê phán tôi làm một việc quảng cáo không công cho ngành du lịch của cộng sản trong nước, hay vô tình (cũng có thể là hữu ý ?) xác nhận rằng ngày nay đã có tự do tại Việt Nam vì ai cũng có thể đi lại khắp nơi dễ dàng cho dù đó là một người đã từng rời khỏi nước đi tỵ nạn cộng sản. (sic) Đây chỉ là một vấn đề thuần túy văn nghệ, văn chương chữ nghĩa, phải “Phi chính trị”. (sic)

Tại sao tôi cứ phải tìm đủ lý do để biện minh cho những sự thay đổi trong cách nghĩ và hành động của chính mình trong hiện tại? Ngày mới đặt chân lên đất nước Tự Do, tôi luôn hãnh diện và tự hào với tư cách là một người tỵ nạn cộng sản mỗi khi đến tham dự các sinh hoạt của đoàn thể, hội đoàn trong Cộng Đồng; ngày nay cũng chính tôi, khi đến dự buổi họp mặt thường niên của một Hội Cựu tù nhân chính trị, tôi phải minh định ngay từ đầu là “Phi chính trị”, chỉ là một cuộc gặp gỡ chào thăm giữa những người bạn tù cũ (?). Quả là có một điều gì đó không ổn trong tôi?

Phải chăng cuộc đấu tranh cho Tự Do–Dân Chủ–Nhân Quyền, và toàn vẹn lãnh thổ cho Tổ Quốc và Dân Tộc Việt Nam không còn cần đến tôi nữa? - Đúng vậy, một cá nhân tôi chẳng là gì cả, nhưng khi nhiều cá nhân như tôi cùng đứng chung trong một Cộng Đồng Người Việt Hải ngoại, thống nhất ý chí mỗi khi đối diện với bọn cộng sản, thì đó là một điều làm chúng phải e dè, nể sợ, và cũng là điều mà những tổ chức đấu tranh trong nước mong chờ.

Thời gian!...Thời gian!...Và tôi cứ mãi tìm mọi lý lẽ để biện minh cho chính mình.

Còn đâu niềm xúc động khi đọc lời ca của Việt Dũng “*...Gởi về Việt Nam nước mắt đang đây. Mơ ước một ngày quê hương sẽ thanh bình...*”, hay hùng khí khi nhẩm đọc lời ca của người bạn tù Nguyễn Văn Hồng năm xưa “*...Và dù không là gì cả, cũng xin làm đôi giày đũng sĩ, trở về dẫm nát tim kẻ thù!...*” !

Tôi thật sự đã quên rồi lời hứa nguyện với chính bản thân mình vào ngày rời bỏ quê hương đi tìm Tự Do: “*Ngày nào cộng sản còn ngự trị trên quê hương, ngày đó nhất quyết không trở về.*”...

TÔI LÀ AI ?

Westminster, Tháng Tư Đen 2010